

MARKA EVANĢĒLIJS

5:1-43; 6:1-30

5. nodaļa

1 Un tie nonāca viņpus jūras, geraziešu zemē.2 Un, Viņam no laivas izkāpjot, tūdaļ nāca pretim no kapiem cilvēks ar nešķīstu garu,3 kam bija sava mītne kapos un ko neviens nevarēja ne ķēdēm saistīt.4 Jo tas pinekļiem un ķēdēm daudzkārt bija saistīts; bet viņš salauza ķēdes un sarāva pinekļus, un neviens to nespēja savaldīt.5 Un tas bija vienmēr naktīm un dienām kapos un kalnos, brēca un sita sevi ar akmeņiem.6 Bet, Jēzu no tālienes ieraudzījis, tas skrēja un metās Viņa priekšā zemē7 un brēca ar stipru balsi un sacīja: "Kas man ar Tevi, Jēzu, Tu Dieva, Visuaugstākā, Dēls? No Dieva puses, lūdzu, nemoki mani!"8 Jo Viņš uz to sacīja: "Izej, tu nešķīstais gars, no tā cilvēka!"9 Un Viņš tam jautāja: "Kāds tev vārds?" Un tas Viņam saka: "Vārds man leģions, jo mūsu ir daudz."10 Un tas Viņu ļoti lūdza, lai Viņš neizdzītu tos no tā apgabala.11 Bet tur pie kalna liels cūku pulks bija ganos.12 Un tie Viņu lūdza, sacīdami: "Sūti mūs cūkās, ka tanīs ieskrienam."13 Un Viņš tiem to atļāva, un nešķīstie gari izgājuši ieskrēja cūkās; un cūku pulks no krasta iegāzās jūrā. To bija ap divi tūkstoši, un tās noslīka jūrā.14 Un viņu gani bēga un stāstīja to pilsētā un uz laukiem; un tie izgāja raudzīt, kas noticis.15 Un tie nāk pie Jēzus un ierauga ļauna gara apsēsto tur sēžam apģērbtu un pilnā prātā, to pašu, kam tas leģions bijis; un tie izbijās.16 Un tie, kas to bija redzējuši, viņiem stāstīja, kā ļaunā gara apsēstam bija noticis un par tām cūkām.17 Un tie sāka Viņu lūgt, lai no viņu robežām izejot.18 Un, kad Viņš kāpa laivā, tad ļaunā gara apsēstais Viņu lūdza, lai tas varētu palikt pie Viņa.19 Bet Viņš tam neļāva un saka tam: "Ej savās mājās pie savējiem un stāsti tiem, kādas lielas lietas Tas Kungs tev darījis un kā Viņš par tevi apžēlojies."20 Un tas nogāja un sāka sludināt visā desmit pilsētu apgabalā, ko Jēzus tam bija darījis, un visi brīnījās.21 Un, kad Jēzus atkal laivā bija pārcēlies uz otru malu, tad daudz ļaužu sapulcējās pie Viņa, un Viņš bija jūrmalā.22 Un redzi, nāk viens no sinagogas priekšniekiem, Jairs vārdā, un, Viņu redzēdams, tas krīt pie Viņa kājām23 un Viņu ļoti lūdza, sacīdams: "Mana meitiņa mirst, lūdzams, nāc un uzliec tai rokas, ka viņa top vesela un dzīvo."24 Un Viņš ar to nogāja. Un daudz ļaužu Viņam gāja pakaļ un drūzmējās ap Viņu.25 Un tur bija kāda sieva, kas jau divpadsmit gadus slimoja ar asiņošanu.26 Un tā daudz bija cietusi no daudziem ārstiem un iztērējusi visu savu rocību un palīdzību nebija atradusi, bet slimība bija kļuvusi vēl ļaunāka.27 Šī, par Jēzu dzirdējusi, nāca ļaužu pulkā un aizskāra no mugurpuses Viņa drēbes,28 jo tā sacīja: "Ja vien Viņa drēbes aizskaršu, tad tapšu vesela."29 Un tūdaļ viņas asins avots izsīka un viņa manīja savās miesās, ka no tās kaites bija dziedināta.30 Un Jēzus tūdaļ, Sevī nomanīdams, ka spēks no Viņa izgājis, apgriezās ļaudīs un sacīja: "Kas Manas drēbes aizskāris?"31 Un Viņa mācekļi Viņam sacīja: "Tu redzi, ka ļaudīs Tev spiežas virsū, un Tu saki: kas Mani aizskāris?"32 Un Viņš skatījās un gribēja to ieraudzīt, kas to bija darījusi.33 Bet sieva, izbijusies un drebēdama, zinādama, kas ar viņu noticis, nāca un krita Viņa priekšā pie zemes un pateica Viņam visu patiesību.34 Bet Viņš uz to sacīja: "Mana meita, tava ticība tev ir palīdzējusi. Ej ar mieru un paliec vesela no savas kaites."35 Viņam tā vēl runājot, kādi no sinagogas priekšnieka nāk un saka: "Tava meita jau nomirusi, ko tu vēl apgrūtini Mācītāju."36 Bet Jēzus, šo vārdu neievērodams, sacīja uz sinagogas priekšnieku: "Nebīsties, tici vien!"37 Un Viņš neļāva nevienam Sev līdzī ietiet kā vien Pēterim, Jēkabam un Jānim, Jēkaba brālim.38 Un viņi ienāk sinagogas priekšnieka namā un dzird troksni un redz daudzus raudam un vaimanājam.39 Un, iegājis namā, Viņš tiem saka: "Ko jūs trokšņojat un raudat? Tas bērns nav miris, bet gul."40 Un tie Viņu izsmēja. Bet Viņš, visus izdzinis, ņem Sev līdzī bērna tēvu un māti un tos, kas līdz ar Viņu bija, un ieiet, kur bērns gulēja.41 Un Viņš satvēra bērna roku un saka uz to: "Talita, kūmi!" Tas ir tulokots: "Meitiņ, Es tev saku, celies augšā!"42 Un meitiņa tūlīt cēlās un staigāja; tā bija divpadsmit gadus veca. Un tos tūlīn pārņēma liels uztraukums.43 Un Viņš tiem stipri piekodināja, ka neviens to nedabūtu zināt, un lika tai dot ēst.

